

РЕШЕНИЕ

№ 753

гр. София, 02.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.01.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Геновева Йончева**

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11532** по описа за **2023** година докладвано от съдия Геновева Йончева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на началник група в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), отдел „Пътна полиция“, чрез юрк. Д. И., срещу решение № 4731 от 23.10.2023 г., постановено по НАХД № 7237 по описа на Софийски районен съд (СРС) за 2022 г., Наказателно отделение, 3-ти състав, в частта на отмененото с него Наказателно постановление № 22-4332-000377 от 04.02.2022 г., с което за нарушение на чл. 20, ал. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на М. Й. Й. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и за нарушение на чл. 174, ал. 3 с.з. са му наложени наказания „глоба“ от 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

В жалбата се релевират оплаквания за неправилност на обжалваното съдебното решение, като постановено в нарушение на материалния закон – отменителни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 Наказателно-процесуалния кодекс. Според касатора въззивният съд е извел неправилни изводи за субективна несъставомерност на извършените нарушения на чл. 20, ал. 2 и чл. 174, ал. 3 ЗДвП, основани единствено на заключението на съдебно-медицинската експертиза. Аргументира становище, че отговорите на вещото лице не подкрепят тезата за незаконосъобразност на НП, от

една страна, а от друга изводът за неправомерност на упражнената административно-наказателна компетентност е в пряко противоречие с показанията на разпитаните в съдебното производство свидетели. Касторът е категоричен в позицията си, че описаното деяние „управление на МПС при скорост несъобразена с атмосферните условия“ съдържа всички елементи от състава на административното нарушение по чл. 20, ал. 2 ЗДвП. Възразява срещу извода за неустановеност на вмененото с НП нарушение на чл. 174, ал. 3 ЗДвП. Претендира за отмяна на решението и потвърждаване на отмененото с него НП. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – М. Й. Й., не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационното оспорване.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, подлежащ на инстанционен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да обоснове извод за незаконосъобразност на НП, съставът на СРС, въз основа на приобщените с преписката писмени доказателства и събраните в съдебното производство гласни доказателствени средства, е установил от фактическа страна, че на 23.01.2022 г., около 06:06ч. в [населено място], на [улица], при управление на лек автомобил "ДС7 К." с рег. [рег.номер на МПС] с посока на движение от [улица]към [улица], преди [жилищен адрес] поради скорост несъобразена със състоянието на пътя - мокър, реализира ПТП в паркирания лек автомобил "Л." рег. [рег.номер на МПС], който се измества и удря паркиран пред него лек автомобил "А." рег. [рег.номер на МПС], който се измества и удря паркиран пред него лек автомобил "О. А." рег. [рег.номер на МПС], който се измества и удря паркиран пред него лек автомобил "М. Ц200" рег. [рег.номер на МПС], като водачът отказва да бъде тестван за употреба на алкохол с техническо средство "Дрегер Алкотест 7510" фаб. № 0208 в 06:05 часа, издаден е талон за медицинско изследване № 107180 за МБАЛ "Света А. С.", но водачът не е дал кръв за изследване и не представя СРМПС - нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП, на чл. 174, ал. 3 ЗДвП и на чл. 100, ал. 1, т. 2 ЗДвП.

За констатираните нарушения е съставен АУАН, серия ГА, бл. № 577111/23.01.2022 г., въз основа на който е издадено НП, с което на М. Й. Й. за извършеното нарушение на чл. 20, ал. 2 ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 200 лв., за нарушението на чл. 174, ал. 3 ЗДвП - „глоба“ в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца, както и „глоба“ в размер на 10 лева за нарушението на чл. 100, ал. 1, т. 2 ЗДвП.

В хода на съдебното производство по оспорване на НП е приобщена по делото административнонаказателната преписка. Приети са като доказателства представените от жалбоподателя - медицинска документация, вкл. болнични и амбулаторни листа. Разпитани са като свидетели актосъставителя И. С. Д. и присъствалия при установяване на нарушението и съставяне на акта Г. И. Б., които заявяват, че са били изпратени по сигнал за ПТП; водачът, причинил ПТП бил на място; събрали се били множество хора, тъй като водачът бил ударил автомобил, паркиран в редица с други, като последвали удари на автомобилите един в друг;

предложили на водача тест за алкохол, но той отказал; на водача бил издаден талон за медицинско изследване и насочен към Окръжна болница.

Разпитани са и свидетелите А. Т. С., Б. С. Б., И. Л. Д. - собственици на част от ударените автомобили, които за явяват, че са видели само резултата от произшествието; водачът първоначално бил в автомобила си, след това излязъл, но бил объркан; казал, че не разбрал какво се е случило, защото силно го заболяла главата и тръгнал да си купи лекарство от аптеката; след като излязъл от автомобила, тръгнал по пътното платно, но не могъл да държи права линия, проявил лека форма на агресия и не можел да отговори на нито един въпрос на полицаите; искал да легне на асфалта. Няколко пъти си сменял версията от къде идва - първо от раковата болница, след това от ВМА, накрая съобщил, че идва от купон от Студентски град. Направило им впечатление, че когато се приближавал да подпише всеки от протоколите се поклащал, държал се неадекватно и се наложило да му посочват къде да се подпише; разбрали от униформените полицаи на място, че отказал да бъде тестван за алкохол.

Разпитана по делото е свидетелката Я. В. Д., според която Й. й се обадил и казал, че претърпял ПТП. Тя веднага отишла на мястото, където той бил сам. Видяла ударените автомобили и разбрала, че е ударил един от тях, той пък предния и така се получила верижна катастрофа с паркираните автомобили. Жалбоподателят бил пребледнял и разстроен, казал, че не се чувства добре и бил без очила, а нея й било известно, че без тях той не вижда. Помолил първо да го откара до МБАЛ "Света А. С.", за да даде кръв за изследване, но когато стигнали вече било късно и той се отказал да влезе в болницата, след което помолил да го откара до тях, за да си легне. Споделил й, че загубил контрол над волана, но не й казал да са го канили да бъде тестван за алкохол и наркотици.

По делото е проведена съдебно-медицинска експертиза. Вещото лице дава заключение, че от представените медицински документи не може да се каже категорично, че Й. страда от посочените от него заболявания: множествена склероза, високо артериално кръвно налягане и нарушение на вестибуларния апарат. Множествената склероза като демиелинизиращо заболяване на нервната система, клинично се проявява с широк спектър на симптоми, някои от които са изтръпвания, нарушения в концентрацията и координацията. В медицинските документи, представени от Й. липсвали такива от Я. и лумбална пункция, необходими за поставяне окончателно на такава диагноза. По отношение на високо артериално кръвно налягане, липсвала документация от кардиолог или личен лека за проследяване на състоянието, както няма терапия по рецептурна книжка. Имало еднократно регистрирано повишаване на кръвното налягане - 200/100, което можело да се държи на преживяния стрес от произшествието. Теоретично хипертонична криза може да доведе до болка в тилната област на главата и замаяване. Не следвало да се пренебрегва и факта, че Й. страда от проблеми с щитовидната жлеза, които могат да се проявят с повишаване на кръвното налягане, които при подходяща терапия са изключени. За нарушения във вестибуларния апарат, не била налична медицинска документация, нито предписана терапия, поради което същото следва да не се валидира.

В съдебно заседание вещото лице д-р В., след допълнително представени в съдебното заседание от жалбоподателя амбулаторни листи, част от които в оригинал посочва, че видно от същите преди датата на произшествието имало поставена диагноза на Й. за артериална хипертония, с вписани симптоми на световъртеж, повръщане,

нестабилност, оплакване от сърцебиене и главоболие. Към датата на ПТП обаче нямало съставени такива амбулаторни листа, като подчертава във връзка с посочено и в допълнително представените, че Й. страда от заболяване на щитовидната жлеза, което също ако не е провеждана терапия може да бъде причина за повишаване на артериалното налягане, защото при предписани медикаменти и най-вече взимани стриктно от пациента с проследяване на стойностите на кръвното налягане, няма да настъпят, каквито се твърдят. Не изключва при повишаване на артериалното налягане, той да има замайване, световъртеж и болка в главата, които не могат да са изключат дори при правилно назначена и приемана терапия. Такива състояния обаче, можели да са резултат и от множеството лекарства, който той приемал по лекарско предписания, имащи успокоително действие и повлияващи централната нервна система.

На основание събраните в хода на съдебното производство и подробно описани в атакуваното решение доказателства съставът на СРС е приел, че описаната в НП фактическа обстановка отразява вярно действителната такава, вследствие на което е приел, че жалбоподателят е извършил нарушението, за което е санкциониран. Счел е за категорично, че М. Й. Й. не е избрал скорост на движение. Независимо от това, първоинстанционният съд е счел, че наказателното постановление е незаконосъобразно, тъй като не е установена субективната страна на нарушението. Въз основа на свидетелските показания, отнесени към становището на вещото лице, съдът е съставът на СРС е приел, че жалбоподателят не е имал контрол над действията и не е могъл да взема адекватни решения, включително и относно избор на скорост на движение, както и правилна преценка на опасностите по пътя. Външното проявление на симптомите като замайване, олюляване и неадекватност до степен, че да не може да отговаря на полицаите, с желание да легне на платното, са мотивирали съдът да приеме, че нарушението на чл. 20, ал. 2 ЗДвП не е извършено виновно. По идентичен начин съдът е подходил и във връзка с отказа на жалбоподателя да бъде тестван за алкохол. Счел е за доказано невявяването на Й. в предписаното болнично заведение за даване на кръв за химичен анализ, но предвид състоянието му жалбоподателят не е могъл да възприеме и оцени правилно ситуацията, така че да вземе осмислено решение за тестване с Дрегер. Поради това нарушението на чл. 174, ал. 3 ЗДвП жалбоподателят не бил извършил виновно. Посочил е също, че без значение било дали Й. заедно с предписаните му успокоителни лекарства е консумирал алкохол или други упойващи вещества, както и дали е приемал редовно и следял ли е стойностите на кръвното си налягане, тъй като се установили от становището на вещото лице обстоятелства, които изключват вината и за двете обсъждани нарушения, свързани със здравословното състояние на жалбоподателя, за което той бил представил макар едва в последното съдебно заседание амбулаторни листи с поставена диагноза и описана такива симптоми, каквито свидетелите описали към процесния момент.

С тези мотиви въззивният съд отменил НП в обжалваната част като незаконосъобразно, а в останалата част - непроменено, тъй като не било обжалвано.

Решението е валидно и допустимо, но неправилно.

Настоящият съдебен състав не споделя решаващите мотиви на въззивния съд за отмяна на НП. Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, правилно е приел, че при установената фактическа обстановка са налице визираните административни нарушения, за които е санкциониран настоящият

ответник по касация. Неправилни са изводите му обаче за субективна несъставомерност на нарушенията на чл. 20, ал. 2 и чл. 174, ал. 3 ЗДвП.

Съгласно чл. 20, ал. 2 ЗДвП водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.

В случая няма спор, доказателствата по делото го доказват, а и самият нарушител не спори, че на 23.01.2022 г. е управлявал лек автомобил „ДС 7 К.“ с рег. [рег.номер на МПС] , като при движение, вследствие на несъобразена с атмосферните условия скорост, е реализирал ПТП в паркиран лек автомобил, от което са последвали удари в паркирани пред него още четири автомобила. При тези данни настоящият касационен състав не споделя извода на СРС, че М. Й. няма вина за настъпилото ПТП.

Според Тълкувателно решение № 28/28.XI.1984 г. по н.д. № 10/84 г. на ОСНК в чл. 20, ал. 2 ЗДвП са посочени най-обобщено изискванията към водачите на пътните превозни средства досежно режима на скоростта, които се отнасят до всички пътни обстановки по време на движение. В мотивите към т. 1 е посочено, че водачът на МПС е длъжен да съобрази скоростта на движението не само с примерно посочените от чл. 20, ал. 2 ЗДвП фактори, но и с всички други затруднения и препятствия в движението, произтичащи от пътните условия и ситуации, знаците, маркировката, психофизиологическото състояние на водача и всички други отрицателно действащи фактори. Намаляването на скоростта е в зависимост от степента на опасността.

В конкретния случай водачът на претърпелия произшествие автомобил е бил наясно с факта, че шофира в сутрешните часове на деня, в зимни условия (през месец януари), при видимо мокра пътна настилка - все обстоятелства, които е трябвало да го мотивират да изпълни задълженията си за движение със скорост, която да му гарантира добро сцепление на гумите с пътя. Той е следвало да избере такава скорост, при която да бъде в състояние във всеки един момент да предотврати настъпването на произшествие. Несъобразяването на водача с атмосферните условия, при което той е реализирал ПТП нито може да бъде оправдано, нито може да се приеме, че е следствие от влошеното му здравословно състояние. Нещо повече подобно влошаване на здравето, довело до неадекватната му преценка на пътя, не е доказано. В тази връзка съставът на СРС неправилно е интерпретирал отговорите на вещото лице, което в заключението си е категорично, че от представените медицински документи не може да се заключи, че Й. страда от посочените от него заболявания: множествена склероза, високо артериално кръвно налягане и нарушение на вестибуларния апарат. Експертизата не само не подкрепя защитната теза на жалбоподателя, но на практика я опровергава. Друго не следва и от допълнително представените в с.з. болнични листи, датиращи много преди датата на ПТП, в които са вписани симптоми на световъртеж, повръщане, нестабилност, оплакване от сърцебиене и главоболие. Към датата на ПТП, както установява и СМЕ, няма съставени амбулаторни листа, нито каквито и да било други документи и проведени медицински изследвания, от които да се приеме, че към 23.01.2022 г. М. Й. е страдал от заболявания, които на същата дата са довели до замайване, световъртеж и болка в главата, независимо от провежданата терапията. Непротиворечиви са сведенията на разпитаните по делото лица, които са единодушни,

че след излизане от автомобила Й. е вървял криволичейки по пътното платно, проявил е лека форма на агресия и не е можел да отговори адекватно на поставените му от полицаите въпроси. Водачът е бил колеблив и за това от къде идва, като накрая съобщил, че се прибира от купон в Студентски град.

Обстоятелството, че на място водачът е отказал да бъде тестван за наличие на алкохол, впоследствие е отказал и не е дал биологична проба за кръвно изследване, навеждат на единствения възможен и логичен в случая извод, че неадекватното състояние на водача се е дължало не на негови (не)лекувани заболявания, а по-скоро на употребата на алкохол или други забранени вещества. Следователно неправилни се явяват изводите на съда за липса на виновно извършени от жалбоподателя нарушения. Според настоящия касационен състав нарушението на чл. 20, ал. 2 ЗДвП е извършено от субективна страна по непредпазливост, като нарушителят е бил длъжен да се движи със скорост, позволяваща му да реагира, но не е сторил това, с което е причинил ПТП. Изследвайки материалноправната законосъобразност на наказателното постановление, настоящият касационен състав стига до извода за безспорна установеност на извършеното нарушение както от обективна, така и от субективна страна.

Идентичен извод следва и по отношение на частта от НП, с която за извършено нарушение на чл. 174, ал. 3 ЗДвП на М. Й. Й. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 2000 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца. Въззивният съд приема за категорично доказани обективните елементи на нарушението, т.к. Й. е отказал да бъде тестван с техническо средство за алкохол и не се е явил в предписаното лечебно заведение да даде кръв за химичен анализ. Въпреки това, съдът отменя НП, неправилно приемайки, че „поради замаяност до неадекватност от главоболие, при високо кръвно налягане и употреба на множество лекарства, повлияващи централната нервна система, жалбоподателят не е могъл да възприеме и оцени правилно ситуацията, така че да вземе осмислено решение за тестване с Дрегер“. Основателно в тази връзка е възражението на касатора, че в разрез с всякаква житейска логика и опитни правила съдът е дал превес на показанията на св. Д., които предвид личните си отношения с жалбоподателя, съдът е следвало да прецени с оглед евентуалната нейна предубеденост. Освен това, логично е, след като М. Й. се е почувствал зле, да потърси лекарска помощ, а не да поиска да се прибере вкъщи. В тази връзка споделима е тезата на касатора, че отказът да даде кръвна проба за установяване на алкохол в кръвта му, индикира, че жалбоподателят по този начин е целял единствено да прикрие факта, че е бил под въздействието на алкохол, след прибирането му от купон в Студентски град (както той сам е заявил по време на проверката).

Съгласно разпоредбата на чл. 174, ал. 3, пр. 1 ЗДвП водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол, и откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози и/или откаже да си направи медицински изследвания се наказва с лишаване от право да управлява МПС за срок от 2 години и глоба от 2 000 лева. За съставомерността на деянието е необходимо лицето да е водач на МПС и след като е било поканено да бъде тествано с техническо средство за употреба на алкохол, да е отказало да му бъде направена проверка. В случая водачът е бил поканен, но е отказал алкохолен тест. Издаден му е талон за изследване в болнично заведение, но същият категорично е отказал да даде

кръвни проби за установяване концентрация на алкохол в кръвта му. С това е осъществен от обективна страна състава на административното нарушение, визирано в чл. 174, ал. 3, пр. 1 и пр. 2 от ЗДвП, за което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

В обобщение съдът намира за основателна подадената касационна жалба, поради което обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено и вместо него да се постанови ново, с което НП в обжалваната му част да бъде потвърден като законосъобразно издаден.

При този изход на спора и своевременно заявеното от процесуалния представител на ответника искане за разноски, на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН в полза на СДВР следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за касационна инстанция в размер на 80 (осемдесет) лева.

По изложените съображения и на основание чл. 222, ал. 1 във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение № 4731 от 23.10.2023 г., постановено по НАХД № 7237/2022 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 3-ти състав, в частта на отмененото с него Наказателно постановление № 22-4332-000377 от 04.02.2022 г., с което за извършено нарушение на чл. 20, ал. 2 от Закона за движението по пътищата на М. Й. Й. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева, а за нарушение на чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата са му наложени наказания „глоба“ от 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца, и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 22-4332-000377 от 04.02.2022 г., с което за нарушение на чл. 20, ал. 2 от Закона за движението по пътищата на М. Й. Й. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и за нарушение на чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата са му наложени наказания „глоба“ от 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца.

ОСЪЖДА М. Й. Й. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски във вид на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.